

Autoreferat

1. Imię i nazwisko.

Michał Czerenkiewicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa, Uniwersytet Warszawski, Wydział Polonistyki, 2014. Tytuł pracy doktorskiej: *Panegiryk, panegiryzm i panegiryczność w łacińskiej twórczości Szymona Starowolskiego* (promotor: prof. dr hab. Andrzej Borowski).

Tytuł zawodowy magistra filologii klasycznej, Uniwersytet Jagielloński, Wydział Filologiczny, 2008, dyplom z wyróżnieniem. Tytuł pracy: *Fortuna, fatum i Opatrzność w kontekście Consolatio philosophiae Boecjusza* (promotor: prof. dr hab. Stanisław Śnieżewski).

Ukończenie studiów podyplomowych z historii i wiedzy o społeczeństwie, Papieska Akademia Teologiczna w Krakowie. Wydział Historii i Dziedzictwa Kulturowego, 2009.

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

II 2021–obecnie adiunkt w Katedrze Edytorstwa i Nauk Pomocniczych Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego

X 2020–II 2021 współpracownik Katedry Edytorstwa i Nauk Pomocniczych WP UJ

V 2017–IV 2020 adiunkt w Katedrze Edytorstwa i Nauk Pomocniczych WP UJ w ramach projektu badawczego

I 2011–IV 2017 młodszy bibliotekarz, a następnie starszy bibliotekarz w Zakładzie Starych Druków Biblioteki Narodowej

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny

wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.

4.1. Monografia: Michał Czerenkiewicz, *Oficyna Schedłów. W świecie drukowanej książki XVII i początków XVIII wieku*, Kraków: Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, 2023 („Terminus”. Bibliotheca Classica, seria 2, nr 9). (Recenzenci wydawniczy: dr hab. Justyna Kiliańczyk-Zięba, prof. UJ; prof. dr hab. Mikołaj Szymański).

Przedmiotem publikacji jest ujęta możliwie wszechstronnie działalność typograficzna oraz repertuar wydawniczy jednej z najsłynniejszych drukarni krakowskich doby staropolskiej, oficyny Schedłów. W XVII stuleciu wydawaniem książek zajmowało się w Krakowie kilkudziesięciu drukarzy, jednak wśród nich szczególnie zasłużeni dla rozwoju druku i literatury są tylko niektórzy. Do ich grona należy Krzysztof Schedel, który, mając już wcześniejsze doświadczenie w handlu książkami, w 1639 roku rozpoczął ich druk w jednej z kamienic przy krakowskim Rynku. Zgodnie z często spotykaną praktyką drukarnię prowadzili następnie jego żona oraz synowie: Krzysztof młodszy, Jerzy Romuald i aż do 1708 roku Mikołaj Aleksander.

Schedlowie byli przedstawicielami mieszczańskiego druku doby staropolskiej i jako tacy zarówno reprezentowali właściwy wielu innym drukarzom tego czasu typ mentalności, jak również odzwierciedlali w swojej produkcji wydawniczej najważniejsze dla ówczesnych czytelników idee znajdujące swój wyraz w twórczości publikowanych autorów.

Asumptem do podjęcia prac nad działalnością tej oficyny było natrafienie przeze mnie na siedemnastowieczne odpisy listów adresowanych do Krzysztofa Schedla starszego, przechowywane w Museum Plantin Moretus w Antwerpii. Drugą pobudką do bliższego zajęcia się dziejami krakowskiej drukarni i książkami publikowanymi przez Schedłów były związki autora, którego twórczości poświęcona była moja praca doktorska, Szymona Starowolskiego, z tą oficyną. Nie bez znaczenia okazało się również doświadczenie zdobywane w Zakładzie Starych Druków Biblioteki Narodowej, gdzie miałem sposobność zaznajamiania się z przechowywanymi w tamtejszych zbiorach wybranymi egzemplarzami druków Schedlowskich. Poznając coraz bliżej profil wydawniczy Schedłów, porównując ich druki z produkcją innych oficyn, doszedłem do przekonania, że repertuar wydawniczy wspomnianych typografów jest reprezentatywny dla wielu drukarni głównie XVII wieku oraz że zasługuje na bardziej szczegółowe niż dotychczas opracowanie. W trakcie analizowania

repertuaru wydawniczego oficyny, rozpoznawałem dwa zasadnicze wymiary jej działalności: uniwersalność oraz swego rodzaju peryferyjność. Pierwsza przejawia się w podejmowaniu tematów i toposów, które odzwierciedlają zachodzące wówczas lub już utrwalone przemiany w życiu społecznym i szeroko rozumianej kulturze; druga wyraża się w nadawaniu drukom miejscowego kolorytu.

Przedkładana monografia poświęcona jest działalności tej właśnie drukarni oraz wydawanym przez nią książkom rozumianym jako przedmiot materialny i nośnik treści. W pracy rozwinąłem, częściowo skorygowałem oraz podjąłem nowe zagadnienia względem tych obecnych już w odnoszącej się do Schedlów dotychczasowej literaturze przedmiotu. Wśród opracowań czołowe miejsce zajmują publikacje Janiny Bieniarzówny i Moniki Jaglarz. Nowych ustaleń dokonałem, opierając się na szeroko zakrojonej kwerendzie w ok. czterdziestu, głównie krajowych bibliotekach oraz innych instytucjach kultury, a także pracach przede wszystkim wspomnianych badaczek.

Badania prowadzone były na podstawie zasobów bibliotek cyfrowych oraz oglądu dokumentów i katalogów przechowywanych w następujących instytucjach: Archiwum Uniwersytetu Jagiellońskiego, Archiwum Narodowe w Krakowie, Archiwum Główne Akt Dawnych, Sekcja Rękopisów i Sekcja Starych Druków Biblioteki Jagiellońskiej, Czytelnia Zbiorów Specjalnych Biblioteki Naukowej PAU i PAN w Krakowie, Biblioteka Książąt Czartoryskich, Biblioteka Muzeum im. Emeryka Hutten-Czapskiego w Krakowie, Biblioteka Naukowa Muzeum Krakowa, Dział Starych Druków Biblioteki Głównej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, Archiwum i Biblioteka Prowincji Franciszkanów Reformatorów w Krakowie, Archiwum OO. Karmelitów na Piasku w Krakowie, Archiwum Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych w Krakowie, Archiwum Polskiej Prowincji Zakonu Pijarów w Krakowie, Biblioteka Prowincji OO. Bernardynów w Krakowie, Biblioteka Klasztoru SS. Karmelitanek Bosych na Wesołej w Krakowie, Biblioteka OO. Dominikanów w Krakowie, Biblioteka Konwentu Bonifratrów w Krakowie, Biblioteka OO. Kapucynów w Krakowie, Biblioteka Opactwa Cystersów w Mogile, Biblioteka Zgromadzenia Księży Misjonarzy w Krakowie, Biblioteka Klasztoru Sióstr Wizytek w Warszawie, Biblioteka Klasztoru Sióstr Klarysek w Starym Sączu, Dział Starych Druków Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu, Czytelnia Gabinetu Starych Druków Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, Biblioteka Instytutu Badań Literackich PAN w Warszawie, Dział Starych Druków Biblioteki Publicznej m. st. Warszawy, Biblioteka Zamku Królewskiego w Warszawie, Biblioteka Seminarium Metropolitalnego Archidiecezji Warszawskiej, Dział Starej Książki Medycznej Głównej Biblioteki Lekarskiej im. S. Konopki

w Warszawie, Czytelnia Rękopisów i Starodruków oraz Zakład Starych Druków Biblioteki Narodowej, Oddział Opracowania Wydawnictw Zwartych (zbiory specjalne) Biblioteki Szkoły Głównej Handlowej, Biblioteka Muzeum Warszawy, Biblioteka Muzeum Literatury im. Adama Mickiewicza w Warszawie, Biblioteka Gdańska PAN, Czytelnia Zbiorów Specjalnych Biblioteki Uniwersytetu Gdańskiego, Czytelnia Zbiorów Specjalnych Biblioteki Śląskiej, Czytelnia Museum Plantin Moretus w Antwerpii, Biblioteka oraz Tabularium KU Leuven, Biblioteka Księcia Augusta w Wolfenbüttel. Wskazać wypada, że nie są to wszystkie instytucje (zwłaszcza do instytucji niepublicznych dostęp bywał utrudniony), z którymi nawiązany został kontakt w celu poszukiwania druków z oficyny Schedlów.

Nieodzowną pomoc stanowiła *Bibliografia polska* Estreicherów, a wśród zbiorów bibliotecznych m.in. katalogi kartkowe, niepublikowane katalogi w postaci manuskryptów oraz katalogi komputerowe (zwłaszcza NUKAT), również instytucji innych niż wyżej wymienione. Wśród katalogów kartkowych wspomnieć warto rejestr w tzw. układzie typograficznym w Bibliotece Jagiellońskiej, katalog z Biblioteki Uniwersytetu Wrocławskiego, a także przechowywaną w Instytucie Badań Literackich PAN kartotekę starych druków wydanych przez Schedlów, opracowaną przez Krystynę oraz Władysława Korotajów, ponadto zwykle niedostępne użytkownikom katalogi kartkowe w mniej znanych instytucjach.

Dzięki zastosowaniu metody bibliograficznej tak zakrojone badania pozwoliły na znaczące zwiększenie znanej współcześnie liczby pozycji bibliograficznych w repertuarze drukarni Schedlowskiej: z odnotowywanych w drukowanej literaturze przedmiotu 658, alternatywnie 675 do co najmniej 776 samoistnych wydawniczo tytułów. Do najważniejszych osiągnięć w trakcie powstawania monografii należy zaliczyć dotarcie do nienotowanych wcześniej druków wydanych przez Schedlów. Na podstawie analizy typograficznej ustalona została przynależność do repertuaru wydawniczego Schedlów kilku tzw. anonimów wydawniczych, jak również rozróżniono niewyszczególniane dotychczas w bibliografiach, katalogach i bazach warianty znanych edycji. W kilku wypadkach zmieniona została również datacja wydań.

Wyżej przedstawione ustalenia zostały ujęte w części głównej oraz wykazie bibliograficznym pracy *Oficyna Schedlów. W świecie drukowanej książki XVII i początków XVIII wieku* (Kraków 2023; obj. 43,5 arkuszy wydawniczych). Publikacja dzieli się na dziesięć zasadniczych rozdziałów.

Dwa pierwsze spośród nich poświęcone są odpowiednio założeniom metodologicznym leżącym u podstaw przeprowadzonych badań oraz zreferowaniu aktualnego *status quaestionis* w odniesieniu do Schedlów oraz ich działalności typograficznej. W *Oficynie Schedlów*

drukarnia pojmowana jest jako jedna ze szczególnie istotnych instytucji życia społecznego wczesnej nowożytności, ukazujące się natomiast druki stanowią pole dla badań obejmujących różne dziedziny, takie jak historia książki oraz historia literatury, w tym literatury staropolskiej i nowołacińskiej, socjologia literatury, filozofia czy typografia. W tym kontekście przedkładana książka odbiega od znacznej części dotychczasowych monograficznych ujęć historii i funkcjonowania dawnych oficyn; zbieżne elementy metodologiczne znaleźć można jednak w niektórych wcześniejszych pracach, m.in. monografii drukarni uniwersyteckich w Krakowie autorstwa Klaudii Sochy.

Jedną z metod przyjętych w pracy była analiza prozopograficzna, dzięki której ustalono nowe dane faktograficzne odnoszące się do Schedlów. Ich biografom poświęcony jest rozdział trzeci, w którym przedstawiono sylwetkę Krzysztofa Schedla oraz osób z nim spokrewnionych i spowinowaconych. Wskazane zostały dokumenty rękopiśmienne oraz drukowane, stanowiące źródła do poznania życiorysów drukarzy. Ustalono, że obecne w XIX wieku przekonanie o wywodzeniu się Krzysztofa Schedla z Norymbergi zakorzenione było już w oświeceniowej tradycji literackiej. W książce podano prawdopodobną datę urodzin Schedla (między ok. 1587 a 1590), a także wskazano na rolę kształcenia jego synów, w tym Jana Kantego Schedla, w Szkołach Nowodworskich. Wskazano również na pojawiającą się w 2. poł. XVII wieku postać Stanisława Schedla, znanego już wcześniej z imienia i nazwiska, i jego rolę jako drukarza, stawiając hipotezę, że był on bratankiem Mikołaja Aleksandra i Jerzego Romualda, synem Krzysztofa Schedla młodszego II. Dzięki zastosowaniu głównie metod archiwalnej oraz filologicznej możliwe było ustalenie nowych faktów poprzez analizę dochoowanej w odpisach korespondencji z lat 1641–1651 Krzysztofa Schedla z najsłynniejszym po Christophe Plantinie przedstawicielu antwerpskiej drukarni Plantin-Moretus, Baltazarem II. Obok aktywności Schedla na zagranicznym rynku księgarskim ukazana została również jego działalność w Krakowie w strukturach miejskich oraz na miejscowym rynku wydawniczym. Dokonano również zestawienia i analizy wybranych druków krakowskich pod kątem informacji biograficznych odnoszących się do Krzysztofa Schedla oraz osób z najbliższego otoczenia i pozostających w kręgu jego oddziaływania. Schedlowie jako drukarze i jednocześnie przedstawiciele patrycjatu znani byli królom Rzeczypospolitej. Na mocy przywilejów udzielonych przez Władysława IV, Jana III Sobieskiego oraz Augusta II możliwe było usankcjonowanie ich działalności typograficznej.

Obejmowała ona wydawanie utworów o charakterze literackim oraz tekstów użytkowych, przynależących do różnych grup genologiczno-tematycznych. Czwarty rozdział książki przedstawia gatunki oraz tematy podejmowane w produkcji wydawniczej Schedlów.

Drukowali oni dzieła, których znaczenie oraz stopień oddziaływania na współczesne i przyszłe pokolenia różniły się dość znacznie: obok cennych pereł literatury dawnej znajdowały się tam również teksty o mniejszym znaczeniu. Wyróżnić można dwie główne grupy językowe, do których przynależą wydawane teksty: w języku polskim oraz po łacinie. Ukazywały się również pojedyncze utwory zawierające passusy w innych językach. Część druków stanowi lub zawiera tłumaczenia, bezpośrednie lub pośrednie, z języków starogreckiego, łacińskiego, włoskiego, francuskiego i hiszpańskiego.

W repertuarze wydawniczym, zgodnie z charakterystycznymi dla epoki kierunkami rozwoju literatury i piśmiennictwa, przeważają druki należące do tzw. literatury okolicznościowej oraz różnego rodzaju literatura religijna. Część druków spełnia kryterium przynależności do obydwu wymienionych zbiorów. W tej pierwszej grupie spotykamy panegiriki dedykowane urzędnikom państwowym i dygnitarzom kościelnym, utwory gratulacyjne z okazji uzyskania stopnia akademickiego, teksty związane z sytuacjami życia codziennego, takimi jak ślub czy pogrzeb. Liczne są tutaj druki w formacie *folio* oraz *quarto*.

W zespole druków o charakterze religijnym znaleźć można katechizmy, druki liturgiczne, kazania w obszernych zbiorach i wydawane pojedynczo, modlitewniki najczęściej w formacie *octavo*, a także odznaczające się artyzmem poetyckie miniatury i teksty o charakterze emblematycznym. Do kręgu literatury religijnej należą również rozbudowane traktaty teologiczne oraz utwory hagiograficzne. W relatywnie dużej liczbie reprezentowane są druki karmelitańskie, w których, podobnie jak i w innych tekstach dewocyjnych, odzwierciedlenie znajduje duchowość potrydencka.

W mniej licznej od dwóch pozostałych grupie publikacji o charakterze ściśle naukowym wyróżnić można dysertacje akademickie podejmujące zagadnienia medyczne, filozoficzno-teologiczne oraz dzieła z zakresu historiografii, geografii, geodezji i architektury.

Schedlowie rozpowszechniali także kalendarze i konstytucje sejmowe, których wydawanie było szczególnie intratne. U Schedłów ogłoszono drukiem ponadto m.in. rodzaj przewodnika po Italii, pierwszą polską drukowaną i zachowaną do naszych czasów książkę kucharską oraz herbarz szlachecki.

Najwięcej druków ukazało się, gdy oficyną kierował Mikołaj Aleksander Schedel. Warto w tym miejscu odnotować, że twórczością literacką lub naukową parali się również synowie Krzysztofa Schedla starszego. Jego imiennik, Krzysztof, opracował w latach 60. XVII w. podręcznik *Arytmetyka to jest nauka rachunku*. Spod pióra Mikołaja Aleksandra wychodziły utwory okolicznościowe, takie jak np. wydana w związku z koronacją Augusta II w 1697 roku *Muza z Helikonu*.

Kształt scharakteryzowanego w rozdziale czwartym repertuaru wydawniczego dostosowany jest do grup czytelniczych, z myślą o których autorzy składali w oficynie swoje manuskrypty, a Schedlowie podejmowali się ich wydania. W rozdziale piątym poruszono zagadnienie czytelnika projektowanego oraz czytelnika faktycznego. Na podstawie analizy tekstów, w tym m.in. tych adresowanych bezpośrednio *ad lectorem* oraz utworów wierszowanych, powiązanych z nimi herbów i listów dedykacyjnych, wyszczególniono kręgi osób, które miały być czytelnikami wybranych konkretnych utworów. Stosując metodę topograficzną, wyeksponowano część miejscowości głównie z terenów Rzeczypospolitej związanych tematycznie z drukami Schedlów.

W rozdziale szóstym osobne miejsce poświęcono mechanizmowi cenzury druków oraz analizie konkretnych przykładów wypowiedzi cenzorskich. Wskazano zarówno na przypadki typowe także dla innych druków epoki, jak i na książki wyróżniające się na tle innych ze względu na większą niż zazwyczaj spotykana liczbę wypowiedzi cenzorskich lub też przyjmowaną przez nich formę.

Aspektem wizualnym druków wydawanych przez Schedlów poświęcony został najobszerniejszy, siódmy rozdział. W pierwszym rzędzie przystąpiono do określenia i zdefiniowania powinowactw tekstowych oraz ikonograficznych sygnetu drukarskiego Schedlów. Dzięki przeprowadzonym badaniom wyodrębniono główne jego postaci oraz ustalono genezę tego znaku, wskazując na twórczość słynnych w siedemnastowiecznej Europie Jakuba Typotiusa oraz Silvestra Pietrasanty. Szczegółowej analizie poddany został także mieszczański znak rodowy Schedlów. Obok wspomnianych przedstawień graficznych składających się na parateksty scharakteryzowano także pozostałe elementy zasobu typograficznego Schedlów, wyszczególniając różnego rodzaju inicjały, finaliki i winiety. Ustalono również przykłady zastosowania materiału typograficznego z oficyny Sebastiana Sternackiego, o przejęciu którego przez Krzysztofa Schedla st. wzmiankowała m.in. Alodia Kawecka-Gryczowa. W wyniku analizy druków ukazana została typologia ramek pojawiających się przede wszystkim na stronach tytułowych. Na wybranych przykładach scharakteryzowano również frontyspisy w części druków poprzedzające zwykłą stronę tytułową oraz elementy ilustracyjne pojawiające się w tekście właściwym dzieła bądź jeszcze w obrębie ramy wydawniczej. W rozdziale tym poddano charakterystyce układ tekstu na wybranych kartach, zarówno tytułowych, jak i tekstu dziełowego, a także kolofony. Zwrócono również uwagę na elementy ułatwiające poruszanie się w tekście głównym, takie jak marginalia oraz przypisy.

Do rzadko spotykanych w literaturze przedmiotu badań należy analiza znaczeniowo-funkcjonalna formuł określających rok wydania dzieła, do której autor na przykładzie druków także z innych oficyn krakowskich przystąpił jeszcze w 2016 roku. Temu zagadnieniu poświęcony został rozdział ósmy, w którym udokumentowano rozległą pomysłowość twórców w tworzeniu wypowiedzi utrzymanych w konwencji prozy elogiarnej.

W rozdziale dziewiątym zaproponowano, adaptując do badań nad dawną książką ideę wyrażoną przez Juliusza Domańskiego w pracy *Tekst jako uobecnienie*, nową koncepcję „uobecnienia drukarza”. W ten sposób wyraźniej ukazano typografa nie tylko jako jednego z głównych twórców materialnej postaci książki, lecz także jako osobę oddziałyującą dzięki własnej inwencji oraz podejmowanym rozwiązaniom wydawniczym na samo dzieło i jego subiektywny odbiór wśród czytelników. W repertuarze wydawniczym Schedlów zdefiniowano zasadnicze przejawy uobecniania się impresora w trakcie lektury dzieła przez czytelników: teksty drukarza adresowane do możliwych protektorów oraz do innych odbiorców utworu, przejawy obecności konkretyzujące się za pośrednictwem marginaliów i różnych sposobów korygowania omyłek, twórczość poetycką drukarzy oraz aspekty pozwalające zdefiniować książkę jako artefakt powstały w konkretnym czasie i warsztacie.

Rozdział dziesiąty dotyczy pojmowania książki wyobrażonej przede wszystkim na miedziorytowych rycinach. Przedstawiono w nim znajdujące się na kartach druków wydanych przez Schedlów wybrane wypowiedzi autorów na temat książek. Książka odgrywa często rolę metonimicznego znaku wskazującego na pozytywnie postrzegane cechy danej postaci.

W tekście głównym *Oficyny Schedlów* wspomniano liczne druki, jakie wydała ta drukarnia. Ich wykaz – na ile to było możliwe kompletny – zamieszczono w oddzielnej części pracy w postaci bibliografii adnotowanej z elementami bibliografii rejestracyjnej, ułożonej wedle lat wydań druków. Osobny rodzaj indeksu w postaci spisu druków wydanych przez Schedlów przygotowany został w porządku alfabetycznym w układzie autorsko-tytułowym.

Przedkładana książka stanowi pierwsze tak obszerne opracowanie monograficzne jednej z drukarni funkcjonujących na terenie dawnej Rzeczypospolitej.

4.2. Pozostałe publikacje, w tym artykuły w czasopismach i tomach zbiorowych.

Książka poświęcona oficynie Schedlów jest drugą napisaną przeze mnie samoistną wydawniczo publikacją, która ukazała się po obronieniu doktoratu. Wcześniejsza była wydana

w 2019 roku *Polonia illustrata. Łacińska twórczość panegiryczna Szymona Starowolskiego* (Warszawa: Wydawnictwo Naukowe Scholar, 2019, recenzenci wydawniczy: prof. dr hab. Albert Gorzkowski; prof. dr hab. Mikołaj Szymański, obj. 22 arkusze wydawnicze), w której podjąłem się zanalizowania panegiryzmu w twórczości w języku łacińskim Szymona Starowolskiego (ca 1588–1656). Monografia ta powstała na podstawie pracy doktorskiej, w której funkcja panegiryczna wspomnianej grupy utworów rozpatrywana była w kontekście pojęć panegiryku, panegiryzmu oraz panegiryczności.

Funkcja panegiryczna była jednym z najważniejszych i najczęściej wypełnianych zadań literatury i piśmiennictwa w czasach, na które przypadała twórczość Starowolskiego. Wywodzący się z terenów Wielkiego Księstwa Litewskiego, kształcący się w Krakowie, podróżujący po Europie pisarz ułożył ok. siedemdziesiąt utworów po polsku i po łacinie, z których liczne wydawane były poza granicami Rzeczypospolitej.

Nie wszystkie jednak edycje zamierzone przez Starowolskiego ujrzały światło dzienne. Tak stało się z ostatecznie niewydanym zbiorem kilku łacińskich utworów, jakie się miały ukazać w Antwerpii pod wspólnym tytułem *Polonia illustrata*. Tytułem swojej książki nawiązałem do edytorskiego przedsięwzięcia po blisko trzystu dziewięćdziesięciu latach od podejmowanych przez Starowolskiego starań.

Monografia składa się z pięciu rozdziałów. W pierwszym z nich ukazane zostały najważniejsze oraz współcześnie mniej znane fakty z życia Starowolskiego, a także dokonano zestawienia literatury przedmiotowej traktującej o tym twórcy, jak również o zagadnieniu panegiryku, panegiryzmu i panegiryczności. Wskazano przy tym na dotychczasowe oceny literatury nacechowanej panegirycznie, podkreślając istotną rolę kontekstu społecznego, w jakim się rozwijała, oddziałującego szczególnie silnie na listy dedykacyjne.

W rozdziale drugim pod kątem realizowania funkcji panegirycznej przeanalizowano najważniejsze dzieła biograficzne Starowolskiego: *Scriptorum Polonicorum Hekatontas*, *De claris oratoribus Sarmatiae* oraz *Sarmatiae bellatores*. Przedstawiono również zagadnienie wydania zbioru *Polonia illustrata* w drukarni Baltazara I Moretusa, sięgające swymi początkami roku 1632. Dzięki podjętym badaniom ustalono zarówno sam fakt planowania edycji, jak również jej zakres przedmiotowy. Dotarcie do informacji o wspomnianym przedsięwzięciu stanowi jednocześnie ważny element szerszej panoramy relacji polsko-niderlandzkich (dziś powiedzielibyśmy: belgijskich) w XVII stuleciu.

Ukazano także rolę wdzięczności jako jednego z istotnych czynników leżących u podstaw tworzenia mów sławiących zmarłych. Zobrazowano również sposoby konstruowania pochwały wobec Zygmunta III oraz Władysława IV. Analizie poddano epitafia, w tym teksty ułożone

przez samego Starowolskiego, proponując ich klasyfikację w zależności od rodzaju struktur leksykalno-gramatycznych przyjętych w danym utworze. Epitafia zostały zinterpretowane jako jeden z najwyrazistszych przykładów utworów odznaczających się panegirycznością pojmowaną jako właściwość retoryczna tekstu, percypowana przez jego czytelnika lub słuchacza. Przedstawione zostały ponadto teksty prozatorskie chwälące świętych, w tym utwory o tematyce maryjnej. Do grupy tekstów okolicznościowych należą także pochwały dostojników kościelnych, wydawane bądź to jako kazania pogrzebowe i osobne panegiryki, bądź to jako części większych tekstów pisanych prozą.

W rozdziale trzecim dowiedziona została teza, że konstruowanie przez Starowolskiego pochwał poszczególnych instytucji takich jak Akademia Krakowska czy *Polonia* rozumiana jako obszar państwa wraz z jego aparatem administracyjnym stanowiło jednocześnie na zasadzie *pars pro toto* wyraz uznania dla całej Rzeczypospolitej pojmowanej w kategoriach etnogenetycznego mitu sarmackiego.

Analizie poddano również te łacińskie utwory Starowolskiego, które przede wszystkim realizują inne niż panegiryczna funkcje tekstowe. W wyniku przeprowadzonych badań w rozdziale czwartym wyodrębniono odpowiednie passusy, w których panegiryzm zajmuje pierwsze miejsce w utworach o charakterze historiograficznym, filozoficzno-metodologicznym, dokumentacyjnym, informacyjnym oraz protreptycznym.

Rozdział piąty zawiera charakterystykę stylu łacińskich utworów Starowolskiego o przeważającej funkcji panegirycznej, stanowiąc jednocześnie podsumowanie wcześniej przeprowadzonych analiz. Dokonano także zestawienia oraz oceny dotychczas formułowanych opinii na temat warstwy elokucyjnej utworów autora nazywanego „polskim Lipsjuszem”. Przyjęto, że Starowolski w swojej twórczości literackiej nawiązywał przede wszystkim do stylu mów i traktatów filozoficznych Cyncerona, sięgając co pewien czas również do pisarzy łaciny srebrnej i XVI wieku.

Uzupełnieniem przeprowadzonego wywodu są zdjęcia rękopiśmiennego, napisanego najwcześniej w roku 1632 zatwierdzenia do druku zbioru *Polonia illustrata* oraz przykładowe karty egzemplarzy *Hekatontas* i *Sarmatiae bellatores* z odręcznymi notatkami Starowolskiego i Baltazara I Moretusa.

Niejako rozwinięciem i uzupełnieniem zagadnień poruszanych w *Oficynie Schedlów* są artykuły dotyczące produkcji wydawniczej drukarni. Do nich należy tekst *Neo-Latin Hispanica, Acknowledged in the 17th Century Cracovian Print Culture (As Exemplified by the Schedels' Printing Office)* z wydawanego w Madrycie periodyku „Cuadernos de Filología Clásica. Estudios latinos” (2020). W artykule opracowałem niepodejmowane

wcześniej całościowo zagadnienie recepcji łacińskich druków o tematyce hiszpańskiej autorstwa Hiszpanów, w przeważającej mierze z czasów Siglo de Oro, w literaturze polskiej XVII wieku na przykładzie produkcji wydawniczej Schedlów. Wskazałem na kilkunastu autorów z kręgu języka hiszpańskiego, którzy albo sami byli bohaterami poszczególnych utworów, albo też ich dzieła w większym lub mniejszym zakresie były recypowane w drukach Schedlowskich. Swoje badania prowadziłem, odwołując się do czterdziestu dwóch wydań tekstów źródłowych w języku łacińskim, polskim, włoskim, hiszpańskim i niemieckim.

W tekście *Italianica w łacińskiej produkcji wydawniczej oficyny Schedlów* („Studia Classica et Neolatina” 2019) zaproponowałem klasyfikację wydanych przez Schedlów druków o tematyce włoskiej lub napisanych przez Włochów: teksty do nich się odnoszące, utwory dokumentujące obecność Włochów w gronie krakowskiego mieszczaństwa, utwory autorstwa natywnych użytkowników języka włoskiego, druki liturgiczne i dewocyjne pełniące funkcję nośników wiadomości oraz utwory, w których punktem odniesienia dla prowadzonego dyskursu jest miasto Rzym. Systematyka ta może znaleźć zastosowanie również w odniesieniu do repertuaru wydawniczego innych drukarni.

W artykule *Wartości w życiu akademickim na przykładzie piśmiennictwa naukowego. Studium przypadku – łacińskie druki oficyny Schedlów* z tomu *Retoryka i wartości* (Warszawa 2019) podjąłem temat obecności wybranych idei w wydanych przez krakowską drukarnię dziełach o charakterze naukowym, powstałych głównie w kręgu Akademii Krakowskiej. Analizując występujące w preliminariach toposy oraz wyszczególniając formuły dewocyjne i honoryfikatywne, wskazałem na immanentną obecność zagadnień aksjologicznych w publikacjach o charakterze ściśle naukowym.

Wątki niderlandzkie poruszane są we wspomnianych książkach *Polonia illustrata...* oraz *Oficina Schedlów...*, a także w wydanej wcześniej *Belgijskiej Sarmacji, staropolskiej Belgii* (Warszawa: Muzeum Pałac w Wilanowie 2013), przedstawiającej literackie powiązania polsko-południowoniderlandzkie głównie w I połowie XVII stulecia, m.in. na przykładzie działalności naukowej, epistolograficznej oraz edukacyjnej Eryciusza Puteanusa. Przedmiotem analizy w tej ostatniej pracy były drukowane teksty łacińskie oraz dokumenty rękopiśmienne znajdujące się głównie w bibliotekach i archiwach belgijskich (w Antwerpii, Beveren, Brukseli i Leuven). W kręgu nowołacińskiej literatury Flandrii pozostają artykuły takie jak tekst *Some Case of the Reception of Cicero in the 17th Century* („Classica Cracoviensia” 2011), analizujący napisane na cześć Cyserona w drugiej dekadzie siedemnastego stulecia mowy ze zbioru wydanego w Lowanium pod kierunkiem niderlandzkiego humanisty Mikołaja Vernulaeusa, przedstawiający oddziaływanie myśli Justusa Lipsjusza na Jana III Sobieskiego artykuł *Jan III*

Sobieski and the Intellectual Circle of Justus Lipsius z tomu *Primus Inter Pares. The First Among Equals – the Story of King Jan III* (Warszawa 2012) czy podejmujący analizę koncepcji historiozoficznych obecnych w utworze poświęconym królowi gockiemu Teodorykowi tekst *History, Power, and the Providential Order in the Neo-Latin Drama “Theodoricus”* by *Nicolaus Vernulaeus* („Neerlandica Wratislaviensia” 2016).

Na pograniczu neolatynistyki i historii medycyny sytuują się teksty: analizujący dwa opublikowane w 1508 i 1522 roku dzieła Miechowity artykuł *Wydane drukiem utwory medyczne Macieja z Miechowa* z tomu *Literatura renesansowa w Polsce i Europie. Studia dedykowane Profesorowi Andrzejowi Borowskiemu* (Kraków 2016) oraz *Medical Issues and People in View of the Seventeenth-Century Latin Works Published in Kraków* („Acta Medico-Historica Adriatica” 2023). W drugim spośród przywołanych artykułów zestawilem krakowskie druki oraz przedstawiłem zagadnienia medyczne obecne w produkcji wydawniczej głównie innych niż Schedlowie typografów.

Do ważniejszych publikacji zaliczyłbym również obszerny artykuł *Mirakularny wymiar duchowości benedyktynów na przykładzie kultu Matki Bożej Tuchowskiej* ze zbioru *Monastycyzm XV–XVIII wieku. Tradycja średniowieczna wobec wyzwań nowożytnego humanizmu* (Warszawa 2016). Zanalizowałem w nim rozumienie i charakterystykę zjawisk mirakularnych przedstawianych na kartach wybranych utworów literatury w języku polskim i łacińskim, głównie XVI–XVIII wieku.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Swoją działalność naukową prowadziłem, będąc afiliowanym po ukończeniu z wyróżnieniem Uniwersytetu Jagiellońskiego do więcej niż jedna instytucji naukowych, kolejno: Uniwersytetu Warszawskiego, Biblioteki Narodowej oraz Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W ramach umowy dwustronnej pomiędzy Uniwersytetem Warszawskim a KU Leuven dwukrotnie byłem stypendystą tego belgijskiego uniwersytetu, realizując dwa przedłożone projekty badawcze, prowadzone pod kierunkiem m.in. tamtejszych profesorów-neolatynistów: jako *visiting scholar* w roku 2010 *Neo-Latin Netherlandish Literary Culture in the 16th and 17th Century and “The Polish Lipsius”*, *Simon Starowolski*, z kolei w roku 2012 *Panegyrisms in the Southern Low Countries in the 17th Century and Simon Starowolski*. Osobne zadanie

badawcze realizowałem w trakcie jednego z kolejnych pobytów w Belgii, w roku 2013, w Muzeum Plantin-Moretus, pomyślnie przeszedłszy procedurę w konkursie Samorządu Doktorantów Uniwersytetu Warszawskiego.

Dzięki stypendium Fundacji z Brzezia Lanckorońskich w 2016 roku prowadziłem w Londynie badania nad obecnością poloników XVI–XVII wieku w zbiorach Biblioteki Brytyjskiej, Uniwersytetu Londyńskiego, Biblioteki Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego, Biblioteki Pałacu Lambeth, Biblioteki Wellcome’a oraz w Archiwach Narodowych i Instytucie Warburga.

W roku 2016 zostałem przyjęty jako *independent scholar* do grona uczestników z referatem międzynarodowej konferencji Renaissance Society of America, odbywającej się w roku następnym. Zostałem również zakwalifikowany do uczestnictwa w RSA Mentoring Programme (mentor: prof. dr Ingrid De Smet, Warwick) przypadającego na lata 2017/2018.

W ramach stażu podoktorskiego realizowanego w ramach konkursu Fuga Narodowego Centrum Nauki wróciłem z Warszawy do Krakowa, rozpoczynając swoją pracę w nowym środowisku, a mianowicie w Katedrze Edytorstwa i Nauk Pomocniczych Wydziału Polonistyki pod kierunkiem prof. dr. hab. Janusza Gruchały, opiekuna naukowego stażu. W jego trakcie miałem możliwość pełnego rozwoju naukowego, uczestniczyłem w dorocznych spotkaniach Vlaamse Werkgroep Boekgeschiedenis jako jedyny członek stowarzyszenia spoza krajów Beneluxu oraz przebywałem w 2018 roku w Herzog August Bibliothek w Wolfenbüttel.

W roku 2022 otrzymałem zaproszenie do wzięcia udział w międzynarodowej konferencji naukowej, jaka została zorganizowana w roku następnym w Rzymie przez Instytut Studiów Nowołacińskich Ludwiga Boltzmann z siedzibą w Innsbrucku.

Zaangażowałem się również w opracowanie manuskryptów tworzących archiwum obecnie znajdujące się w zasobach krośnieńskiego Muzeum Podkarpackiego, należące uprzednio do profesorów Kazimierza oraz Marka Starowiejskich, zawierające dokumentację sporów o znany z komedii Aleksandra Fredry zamek Kamieniec w Odrzykoniu.

W 2023 roku zostałem zaproszony do włączenia się w prace Międzyuczelnianego Zespołu Badawczo-Edytorskiego Studia Humaniora, który działa w Zakładzie Filologii Klasycznej Uniwersytetu Gdańskiego. W ramach jego prac dla serii „Polonorum Bibliotheca Latina” przygotowywane są edycje łacińskich tekstów staropolskich.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Zajęcia dydaktyczne prowadziłem na różnych szczeblach (w szkole podstawowej, liceum, w uczelniach wyższych, w tym dla studentów różnych lat) oraz w różnych formach edukacji: indywidualnej i zespołowej. Prowadzone przeze mnie w Uniwersytetach Jagiellońskim i Warszawskim przedmioty to: Język, książka i wiedza we wczesnej nowożytności, Filozoficzne pojęcia Grecji i Rzymu – (re)prezentacje, Archiwa pisarzy, seminarium licencjackie (zakończony 10 obronami prac dyplomowych), Drukowana książka krakowska XVII i początków XVIII w. – casus Schedlów, Dawny druk i jego opis, Bibliografia, Nauki pomocnicze, Literatura staropolska (ćwiczenia), Późnorennesansowa i barokowa literatura łacińska, Lektury greckie i łacińskie (Cicero, *Epistulae* ..., pisma filozoficzne; Sallustius; Nepos, *De viris illustribus*), Praktyczna nauka języka łacińskiego, Konwersatorium „Wielkiemu cnotą i nauką Justowi Lipsjuszowi Beldze”. W roku akademickim 2014/2015 w ramach działalności warszawskiego koła Polskiego Towarzystwa Filologicznego prowadziłem kurs języka łacińskiego dla osób spoza Uniwersytetu. Od października 2022 roku prowadzę seminarium magisterskie.

W trakcie studiów doktoranckich na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego zainicjowałem w 2008 roku i następnie współkoordynowałem ogólnokrajowy projekt edukacyjno-translatorski „Musa Latinitatis”, w który zaangażowali się m.in. pracownicy Wydziałów Filologicznego i Polonistyki UJ oraz Instytutu Filologii Klasycznej UW. Jednym z jego efektów jest *Musa Latinitatis. Antologia poezji łacińskiej*, wyd. A. Zawalska, P. Piotrowska, M. Czerenkiewicz, Warszawa 2011.

W latach 2008–2009 brałem udział w organizowaniu jednej z edycji Międzynarodowego Salonu Edukacyjnego Perspektywy, w tym Salonu Szkolnictwa Artystycznego „Ogród Sztuk” (finał: Warszawa 2009), w który byłem zaangażowany jako koordynator ds. projektów literackich. W Instytucie Filologii Klasycznej UW pomagałem w 2011 roku w organizacji konferencji międzynarodowej (*Mousa paizei. Greek and Latin Technopaegnia, Riddles, Acrostichs, Poetic Puns, Metrical Curiosities*), a w latach 2008–2011 w przeprowadzaniu cyklu wykładów dla uczniów szkół średnich („Laboratorium Filologii Klasycznej”).

Jeszcze w trakcie studiów doktoranckich, których część przypadła na moje zatrudnienie w Bibliotece Narodowej, rozpocząłem współpracę z Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie w projekcie *Silva rerum*, w ramach którego w latach 2010–2013, 2018, 2020 przygotowałem 64 artykuły z zakresu neolatynistyki oraz literatury staropolskiej, zamieszczone następnie na wortalu Muzeum.

W roku 2018 zostałem zaproszony do włączenia się w prace redakcyjne periodyku „Terminus”; dotychczas ukazały się cztery zeszyty pod moją redakcją [z. 2 (47) 2018; z. 1 (50) 2019; z. 3 (60) 2021; z. 4 (65) 2022].

Wiedzę na temat oficyny Schedlów popularyzowałem w trakcie warsztatów przeznaczonych dla studentów Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej, odbywających się w grudniu 2018 roku na terenie dawnej drukarni. W roku 2019 byłem jednym z głównych organizatorów we współpracy z Biblioteką Naukową PAU i PAN w Krakowie na Wydziale Polonistyki UJ konferencji naukowej poświęconej metodologii badań nad starymi drukami.

W roku akademickim 2021/2022 w ramach zastępstwa pełniłem funkcję kierownika Pracowni Literatury Renesansu, jak również kierownika Podyplomowych Studiów Edytorskich na Wydziale Polonistyki UJ. W rok następnym zacząłem kierować Podyplomowymi Studiami Redaktorskimi. Od stycznia roku akademickiego 2022/2023 kieruję praktykami zawodowymi dla studentów kierunku edytorstwo.

Jestem jednym z inicjatorów zorganizowania w Krakowie jubileuszu 550. rocznicy polskiego drukarstwa (2023), w wyniku czego nawiązana została współpraca z grupą bibliotek oraz instytucji kultury, mogących włączyć się w to przedsięwzięcie.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

Jako uzupełnienie wykazu bibliograficznego zamieszczonego w załączniku nr 4 chciałbym wskazać również następujące pozycje bibliograficzne:

Przekłady

Po uzyskaniu stopnia doktora:

Wraz z Anną Markiewicz tłumaczenie łacińskich passusów w: J. M. Kossowicz, *Diariusz podróży po Europie (1682–1688)*, oprac., wstępem i komentarzem opatrzyła A. Markiewicz, Warszawa: Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie, 2017.

Przed uzyskaniem stopnia doktora:

Edmund Halley, *Oda na cześć wspaniałej ozdoby naszego wieku, niniejszego dzieła matematyczno-filozoficznego, autorstwa Pana Izaaka Newtona*, przeł. M. Czerenkiewicz, [w:] I. Newton, *Matematyczne zasady filozofii przyrody*, przełożył, wstępem i komentarzem opatrzył J. Wawrzycki, przedmowa: M. Heller, posłowie: A. K. Wróblewski, Kraków: Copernicus Center Press, 2011, s. 173–174.

Szymon Starowolski, *Piotr Wysz, 32 biskup krakowski* (Sz. Starowolski, *Vitae antistitum Cracoviensium*), przekład i wstęp M. Czerenkiewicz, „Terminus” 2010, z. 2 (23), rocznik XII, wstęp: s. 157–160, przekład: s. 161–167.

Opracowanie przekładu

Przed uzyskaniem stopnia doktora:

Filip Beroaldo Starszy, *Deklamacja filozofa, lekarza, mówcy spierających się o pierwszeństwo*, wprowadzeniem opatrzył J. Domański (s. 319–333), przekład zbiorowy do druku przygotował, przypisy źródłowe uzupełnił M. Czerenkiewicz, „Odrodzenie i Reformacja w Polsce” 2011 [i.e. 2012], LV, s. 335–355.

Prace bibliograficzne

Po uzyskaniu stopnia doktora:

Instrumentum bibliographicum Neolatinum, apparaverunt D. Sacré, G. Tournoy, K. Delcroix, iuventibus M. Czerenkiewicz, A. Dávila Pérez, J. De Landtsheer et J. Papy, „Humanistica Lovaniensia. Journal of Neo-Latin Studies” 2017 [i.e. 2018], vol. LXVI, s. 527-609.

Instrumentum bibliographicum Neolatinum, apparaverunt D. Sacré, G. Tournoy, K. Delcroix, iuventibus M. Czerenkiewicz, A. Dávila Pérez, J. De Landtsheer et J. Papy, „Humanistica Lovaniensia. Journal of Neo-Latin Studies” 2016, vol. LXV, s. 439-514.

Instrumentum bibliographicum Neolatinum, apparaverunt D. Sacré, G. Tournoy, K. Delcroix, iuventibus M. Czerenkiewicz, A. Dávila Pérez, J. De Landtsheer, L. Janssen et J. Papy, „Humanistica Lovaniensia. Journal of Neo-Latin Studies” 2015, vol. LXIV, s. 401–489.

Instrumentum bibliographicum Neolatinum, apparaverunt D. Sacré, G. Tournoy, K. Delcroix, iuventibus M. Czerenkiewicz, A. Dávila Pérez, J. De Landtsheer, J. Papy et T. Van Haal, [w:] „Humanistica Lovaniensia. Journal of Neo-Latin Studies” 2014, vol. LXIII, s. 449–532.

Przed uzyskaniem stopnia doktora:

Instrumentum bibliographicum Neolatinum, apparaverunt D. Sacré, G. Tournoy, K. Delcroix, iuventibus M. Czerenkiewicz, A. Dávila Pérez, J. De Landtsheer, J. Papy et T. Van Haal, [w:] „Humanistica Lovaniensia. Journal of Neo-Latin Studies” 2013, vol. LXII, s. 623–696.

Recenzje i omówienia

Po uzyskaniu stopnia doktora:

J. Partyka, *Historyczny księgozbiór kamedulów eremitów z krakowskich Bielan. Spojrzenie na kulturę materialno-duchową polskich kamedulów*, Kraków: Tyniec Wydawnictwo Benedyktynów. „In Gremio. Studia nad Historią, Kulturą i Polityką” 2019, t. XIII, 4, s. 285–288.

A.M. Wasyl, *Alcestis barcelońska oraz centon Alcesta. Późnoantyczne spojrzenie na mit i gatunek*, Kraków: WUJ, 2018. „Terminus” 2019, 21, z. 1 (50), s. 141–143.

Parliament and Parliamentarism. A Comparative History of a European Concept, ed. by P. Ihalainen, C. Ilie, and K. Palonen, New York-Oxford: Berghahn, 2016, „Res Rhetorica” 2016, 3, ed. K. Molek-Kozakowska, s. 80–83.

Przed uzyskaniem stopnia doktora:

B. Czarski, *Stemmaty w staropolskich ksiązkach, czyli rzecz o poezji heraldycznej*, „Barok. Historia – Literatura – Sztuka” 2013, r. 20, nr 1, s. 240–243.

O nowym wydaniu łacińskiego przekładu noweli „Pójdźmy za Nim!”, „Meander” 2008 [i.e. 2011], rocznik LXIII, 1–4, s. 259–265.

Jan Kochanowski, *Pieśń zwycięstwa nad Moskwą w wojnach o powrót Inflant, rok po narodzeniu Chrystusa 1582 i inne pieśni wojenne* (przeł. W. Stańczak), „Nowy Filomata” 2009, XIII (2), s. 158–160.

Wspomniane w części szóstej autoreferatu artykuły popularnonaukowe na wortalu wilanowskiego Muzeum znaleźć można pod linkiem <https://bit.ly/3EhOr0V>

Obok wystąpień konferencyjnych wymienionych w załączniku nr 4 chciałbym wskazać również następujące prelekcje i wykłady:

- 5 X 2019, Muzeum Drukarstwa Warszawskiego, *Varsaviana w produkcji wydawniczej krakowskiej drukarni Schedlów*.
- 8 XII 2018, Pałac Spiski, Rynek Gł. 34, warsztaty „Multimedialne Mikromuzeum Oficyna Schedlów”; prezentacja *Kultura wczesnonowożytnej książki w kontekście produkcji wydawniczej oficyny Schedlów*.
- 19 XI 2018, Instytut Filologii Klasycznej UJ, wystąpienie gościnne w ramach wykładu monograficznego; prezentacja: *Stare druki*.
- 6 IV 2018, Muzeum Pałacu Króla Jana III w Wilanowie, III seminarium z cyklu *Aula litterata*; prezentacja (wraz z dr Anną Kulig z Politechniki Krakowskiej): *Architektura w literaturze wydawanej przez drukarnię Schedlów*.

- 22 IV 2016, Biblioteka Narodowa, otwarte seminarium Pracowni Historii Bibliotek i Czytelnictwa; tytuł wystąpienia: *XVII-wieczne druki południowoniderlandzkie w zbiorach Biblioteki Narodowej*.
- 14 XII 2015, Uniwersytet Jagielloński, zebranie Pracowni Literatury Renesansu; tytuł wystąpienia: *Fundacja Bartłomieja Nowodworskiego jako forma mecenatu wydawniczego*.
- 19 XI 2015, Uniwersytet Warszawski, Katedra Italianistyki, „Una gioranta di studio: dal Castiglione al Górnicki”; tytuł wystąpienia: *La modalità nel „Dworzanin polski”*.
- 16 IV 2014, Uniwersytet Wrocławski, zebranie wrocławskiego koła Polskiego Towarzystwa Filologicznego; tytuł wystąpienia: *Lipsjanizm w łacińskiej twórczości Szymona Starowolskiego*.
- 17 XI 2011, Uniwersytet Warszawski, Warszawski Czwartek Staropolski; tytuł wystąpienia: *Niezrealizowany projekt wydawniczy Szymona Starowolskiego*.

Michał Czerenkiewicz
(podpis wnioskodawcy)